

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3831/2552

บริษัทเงินทุนเอกชนกิจ จำกัด (มหาชน) โจทก์ นางสาวสุภาวดี เพ็งทอง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 207, ป.วิ.พ. มาตรา 147, ป.วิ.พ. มาตรา 271, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 199 จัตวา, ป.วิ.พ. มาตรา 208

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาขอปรับจะร้องขอให้บังคับคดีแก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด สำหรับคดีที่อาจขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้เนื่องจากจำเลยทั้งสองขาดนัดพิจารณาและศาลมีคำพิพากษาให้แก้คดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 207 (เดิม) ย่อมถึงที่สุดเมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา 208 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ตามมาตรา 147 วรรคสอง ศาลชั้นต้นส่งคำบังคับให้แก่จำเลยที่ 1 โดยวิธีปิดคำบังคับเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2550 และส่งให้จำเลยที่ 2 โดยวิธีปิดคำบังคับเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2550 จำเลยทั้งสองมิได้ขอให้พิจารณาคดีใหม่ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 จึงถึงที่สุดในวันที่ 5 มีนาคม 2550 และสำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่สุดในวันที่ 2 มีนาคม 2550 การที่

คำพิพากษา

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายบังคับคดีในวันที่ 23 เมษายน 2550 จึงยังไม่พ้นกำหนด 10 ปี นับแต่วันที่คดีถึงที่สุดคดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2540 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์โดยจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา ต่อมาศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์เด็ดขาดเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2545 จากนั้นเมื่อวันที่ 17 มกราคม 2550 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์ยื่นคำแถลงขอให้ศาลชั้นต้นออกคำบังคับศาลชั้นต้นจึงออกคำบังคับและส่งคำบังคับให้จำเลยทั้งสองโดยวิธีปิดคำบังคับ แต่จำเลยทั้งสองไม่ชำระหนี้ ครั้นวันที่ 23 เมษายน 2550 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายบังคับคดีศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า คดีนี้ศาลพิพากษาวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2540 คดีจึงถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 147 วรรคสอง เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2540 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์ยื่นคำขอให้ออกหมายบังคับคดีนี้ (วันที่ 23 เมษายน 2550) พ้นระยะเวลา 10 ปี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 แล้ว จึงไม่อาจออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีให้ได้ยกคำขอ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงได้ความว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2540 ให้โจทก์ชนะคดีโดยจำเลยทั้งสองขาดนัด ภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาดังกล่าว ต่อมาเมื่อวันที่ 17 มกราคม 2550 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์ยื่นคำแถลงขอให้ศาลชั้นต้นออกคำบังคับ ศาลชั้นต้นจึงออกคำบังคับและส่งคำบังคับให้จำเลยทั้งสองโดยวิธีปิดคำบังคับ ครั้นวันที่ 23 เมษายน 2550 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายบังคับคดี ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เพียงประการเดียวว่า การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอให้ออก

หมายบังคับคดีของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นการชอบหรือไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
อุทธรณ์โดยสรุปว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีโดยจำเลยทั้งสองขาดนัด และไม่มี
คู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองย่อมมีสิทธิยื่นคำขอให้
พิจารณาคดีใหม่ได้ภายในระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา 199 จัตวา วรรคหนึ่ง คดีนี้จึงถึงที่สุดเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามบทบัญญัติมาตรา 199
จัตวา วรรคหนึ่ง ซึ่งหากนับจากวันดังกล่าวจนถึงวันที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำขอให้ออก
หมายบังคับคดี ยังไม่เกิน 10 ปี การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอโดยเห็นว่า
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มิได้ยื่นคำขอภายในกำหนด 10 ปี จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า เจ้าหนี้
ตามคำพิพากษาชอบที่จะร้องขอให้บังคับคดีแก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่
คดีถึงที่สุด สำหรับคดีนี้เป็นคดีที่อาจขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้เนื่องจากจำเลยทั้งสองขาดนัด
พิจารณาและศาลมีคำพิพากษาให้แพ้คดีในประเด็นที่พิพาทตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 207 (เดิม) คดีจึงย่อมถึงที่สุดเมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการ
ยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ทั้งนี้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 147
วรรคสอง ข้อเท็จจริงได้ความว่า ศาลชั้นต้นส่งคำบังคับให้แก่จำเลยที่ 1 โดยวิธีปิดคำบังคับเมื่อวันที่
3 กุมภาพันธ์ 2550 และส่งให้จำเลยที่ 2 โดยวิธีปิดคำบังคับเช่นเดียวกันเมื่อวันที่ 31 มกราคม
2550 จำเลยทั้งสองมิได้ขอให้พิจารณาคดีใหม่ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 จึงถึงที่สุดในวันที่ 5 มีนาคม
2550 และสำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่สุดในวันที่ 2 มีนาคม 2550 ดังนั้นเมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
มายื่นคำขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายบังคับคดีในวันที่ 23 เมษายน 2550 จึงยังไม่พ้นกำหนด 10 ปี
นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอโดยเห็นว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำขอ
ให้ออกหมายบังคับคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา 10 ปี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา 271 นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้น
อนึ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอให้ออกหมายบังคับคดีโดยยังไม่ได้ส่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียม
เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง พิพากษากลับ ให้ออกหมายบังคับคดีแก่
จำเลยทั้งสองค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

มนตรี ยอดปัญญา · ขวลิท ตูลยสิงห์ · ดิเรก อิงคินันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/3831/2552>